

ตอนที่ 1

การค้นพบ

❀ วันก่อนวันกลางฤดูหนาว ❀

"เยอะเกินไป" เจมส์ตะโกน พร้อมกับปิดประตูตามหลังดังปัง

"อะไรกัน" วิลถาม

"อะไรนะรี ก็เด็กๆ บ้านนั้นะสิเยอะเกินไป" เจมส์ยื่นควันออกหูเหมือนหัวรถจักรไอน้ำอยู่หน้าประตู จากนั้นก็กระแทกเท้าเดินบึ่งปังไปนั่งข้างหน้าต่าง มองออกไปที่สวน วิลวางหนังสือลงแล้วหุดขาหลบทางให้ "ได้ยินเสียงอะอะ อยู่เหมือนกัน" เขาเกยคางวางบนเขา

"จะใครซะอีก ก็บาร์บาราจอมเงี้ยวเจ้าเดิมนั้นแหละ ดีแต่สั่งๆ เก็บนี่ ขึ้น อย่าแตะนั่น แล้วแมรีก็ผสมโรงกับเขาด้วย นายเคยคิดว่าบ้านนี้ใหญ่พอ แต่ไปตรงไหนก็มีแต่คนเต็มไปหมด" เจมส์บ่น

ทั้งคู่มองออกไปนอกหน้าต่าง เกล็ดหิมะคลุมพื้นดินอยู่บางๆ ดูนุ่มละมุน พื้นสีเทาเป็นแผ่นกว้างนั่นคือสนามหญ้า หมูแมกไม้ดำทะมึนกระจายเป็นหย่อมๆ ถัดออกไป แผ่นสีเหลี่ยมขาวๆ นั่นคือหลังคาโรงรถ หลังคาโรงนาเก่า หลังคาโรงเลี้ยงกระต่าย หลังคาลำไ้ไก่ ไกลออกไปก็มีแต่ทุ่งราบของฟาร์มดอร์สัน ซึ่งแผ่นหิมะปกคลุมพาดเป็นลายทาง ท้องฟ้ากว้างเป็นสีเทาหม่นเหมือนอุ้มหิมะที่ยังไม่ยอมตกไว้หน้าอึ้ง ทุกหนแห่งไม่มีสีอื่นเลยสักนิด

"อีกสัปดาห์ก็จะถึงคริสต์มาสแล้ว" วิลเอ่ย "อยากให้หิมะตกลงมาเยอะๆ จัง"

"พรุ่งนี้ก็วันเกิดนายแล้วสิ"

"อือฮึ" วิลกำลังจะบอกอยู่พอดี แต่ดูเป็นการย่ำเตือนเกินไป ของขวัญวันเกิดที่วิลอยากได้มากที่สุดไม่มีใครสามารถให้เขาได้ หิมะโงละ หิมะชาวโพลนสวยซึ่งแผ่นหนาที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แต่อย่างน้อยปีนี้ก็มีหิมะตกประปรายเป็นสีเทา ดีกว่าไม่มีเอาซะเลย

วิลชวนเมื่อนึกถึงหน้าที่ขึ้นมาได้ "ยังไม่ได้ให้อาหารกระต่ายเลย ไปด้วยกันมั้ย"

ทั้งคู่สวมรองเท้าบูทกับผ้าพันคอปิดปากปิดจมูก แล้วเดินตบเท้าผ่านห้องครัวทอดยาว เสียงเพลงซิมโฟนีออเคสตราดังมาจากวิทยุ เกวน พี่สาวคนโตกำลังหันหัวหอมพร้อมกับร้องคลอไปด้วย ส่วนแม่กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าเตาอบ ใบหน้าแดงก่ำยิ้มกว้าง "อย่าลืมหิมะกระต่ายละ" แม่ตะโกนเมื่อเห็นเด็กชายทั้งสอง "แล้วไปเอาฟางมาด้วยนะ"

"เรากำลังจะไปซะ" วิลตะโกนตอบ พอเขาเดินผ่านโต๊ะ วิทยุก็ส่งเสียงซ่าเหมือนมีคลื่นรบกวนขึ้นมาทันที เด็กชายสะดุ้งโหยง คุณหมายสแตนตันตะโกนเสียงแหลมปริ๊ด "เบาเสียงวิทยุหน่อยซิ"

พอออกมานอกบ้าน ทุกอย่างกลับเงียบสนิท วิลตัดอาหารกระต่ายขึ้นมาหนึ่งกระแ่งจากถังในโรงนาซึ่งส่งกลิ่นเหมือนคอกสัตว์ ที่จริงมันไม่ใช่โรงนาลักนิด แต่เป็นโรงเรือนเตี้ยๆ ทอดยาว หลังคามุงไม้กระดาน และครึ่งหนึ่งเคยเป็นคอกม้า ทั้งคู่ฝ่าฟันหิมะที่ปกคลุมพื้นบางๆ ไปยังโรงเลี้ยงกระต่ายที่ร่อยเท่าสีดำไว้บนพื้นเย็นเฉียบ

เมื่อเปิดประตูโรงเลี้ยง วิลก็ชะงักพร้อมกับขมวดคิ้ว ปกติพวกกระต่ายจะนอนขดกันตามมุมต่างๆ มีแต่ตัวที่ตะกละหน้อยเท่านั้นจะเข้ามาทำจมูกตุ๊กตุ๊กขออาหาร แต่วันนี้พวกมันแส่ชานกระวนกระวาย วิ่งพล่านไปมาจนชนกำแพง มีอยู่ตัวหรือสองตัวถึงกับกระโจนถอยหลังอย่างตื่นตระหนกตอนที่เขาเปิดประตู วิลเดินไปหากระต่ายตัวโปรดชื่อเชลซี แต่พอเขาเอื้อมมือจะเกาหูให้อย่างเอ็นดูเหมือนเคย มันกลับรีบถดหนีไปซุกตัวอยู่ตรงมุม ดวงตาขอบสีชมพูของมัน

มองมาอย่างตกใจเหมือนไม่เคยรู้จัก

"เฮ้" วิลร้องอย่างหงุดหงิด "ดูสิเจมส์ มันเป็นอะไรไปหมดนี่"

"ฉันว่ามันก็ปกติดีนะ"

"ไม่เลย พวกมันตื่นกลัว แม่แต่เซลซีก็ด้วย เฮ้ มานี่สิเจ้าหนู" แต่ก็ไม่ทำอะไรดีขึ้น

"แปลกแฮะ" เจมส์เอ่ยอย่างไม่ค่อยสนใจเท่าไร "ฉันว่ามีนายคงกลืนแปลกไปแน่ๆ อาจจะไปเตะถูกอะไรที่พวกมันไม่ชอบมากก็ได้ เหมือนหมาชอบกลืนยี่ห่วยาง แต่เป็นในทางกลับกันนะ"

"ฉันไม่ได้เตะอะไรสักนิดจริงๆ แล้วฉันเพิ่งล้างมือเสร็จด้วยซ้ำตอนที่เจอนาย"

"นั่นไง ว่าแล้ว" เจมส์โพล่งขึ้นมาทันที "นี่แหละปัญหา พวกมันไม่เคยได้กลิ่นสะอาดจากนายมาก่อนเลยไง อาจจะช็อคตายกันหมดก็ได้"

"ข้ามากเลย" วิลแกล้งตุ้ยท้องเจมส์ แล้วทั้งคู่ก็สูกันหน้าเหนียวด้วยใบหน้ายิ้มละไม กระแป๋งเปล่ากลิ้งโคลโล่อยู่บนพื้น ตอนจะกลับออกไป วิลเหลียวมามองพวกกระต่ายที่ยังวิ่งพล่าน ไม่ยอมกินอาหาร ตากลมโตของพวกมันต่างจ้องเขาอย่างตื่นกลัว

"อาจจะมีการจ้องจอกมาป่วนเบียดอีกก็ได้" เจมส์พูด "เตือนฉันให้บอกแม่ด้วยล่ะ" หม่าจิ้งจอกเข้ามากินกระต่ายในโรงเลี้ยงที่แข็งแรงแบบนี้ไม่ได้หรอก แต่พวกโกนี่สิน่าเป็นห่วงกว่า หม่าจิ้งจอกพ่อแม่ลูกเคยเข้ามาในเล้าไก่เมื่อหน้าหนาวปีที่แล้ว มันคาบเอาไก่อ้วนพีหกตัวไปกินก่อนจะถึงเวลาขายนัดเดียว คุณนายสแตนตันโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงทีเดียว เพราะต้องใช้เงินที่ได้จากการขายไก่มาซื้อของขวัญคริสต์มาสสิบเอ็ดชิ้นให้คนในครอบครัวทุกปี นางถึงกับคอยเฝ้าอยู่ในโรงนาหนาวเหน็บถึงสองคืนติดต่อกัน แต่พวกหม่าจิ้งจอกก็ไม่โผล่มาอีกเลย วิลคิดว่าถ้าเขาเป็นหม่าจิ้งจอกก็คงไม่หวนกลับมาเหมือนกัน ถึงแม้ว่าแม่จะแต่งงานกับพ่อค้าเพชรพลอย แต่ด้วยสายเลือดขาวนาบคั้งแฮมเชอร์

ตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตาทวด แม่ไม่ล้อเล่นแน่เมื่อถูกเหยย่หนดเสื่อแบบนี้

วิลกับเจมส์ไสรถเข็นแบบมีคันจับพาดเชื่อมสองข้างซึ่งประกอบขึ้นเองลงไปตามไหล่ถนนที่ลาดโค้งสู่ฟาร์มของครอบครัวดอว์สัน ทั้งคู่รีบผ่านสุสานไปอย่างรวดเร็ว ต้นสนในนั้นแผ่กิ่งก้านล้ำข้ามกำแพงพุพังออกมา พอถึงป่าอึกาตรงมุมถนนเชิร์ชเลนก็เข็นรถช้าลง ทั้งคู่คุ้นเคยกับเหล่าต้นเกาลัดที่เต็มไปด้วยรังกระจัดกระจายกับเสียงร้องของฝูงอีกานี้

"ฟังเสียงอีกาลี มันร้องแปลกๆ นะ" เสียงร้องก่าๆ ดังลั่นจนแทบแก้วหู พอมองขึ้นไปบนยอดไม้ ท้องฟ้าก็มีดครีมีไปด้วยฝูงกาบินว่อนเป็นวงกลม มันบินพืดพืดไปมาโดยไม่เห็นวี่แววว่ามีอะไรโผล่มาให้ตกใจสักนิด มีแต่ฝูงอีกาที่แผดเสียงร้องอีกทีก็อยู่เท่านั้น

"มีนกฮูกมารึ"

"ไม่เห็นมันไล่จิกตืออะไรเลย เร็วเข้าเถอะวิล จะค่ำแล้ว"

"นั่นสิ ถึงว่ามันแปลกพิกลที่พวกอีกาบินว่อนกันแบบนี้ มันน่าจะกลับรังนอนได้แล้วนะ" วิลค่อยๆ ลดสายตาลง แล้วจู่ๆ ก็กระโดดเกาะแขนพี่ชายแน่น เขาเห็นอะไรใหวๆ อยู่ตรงทางเดินซึ่งแยกออกจากถนนสายที่ทั้งคู่กำลังยืนอยู่ เชิร์ชเลนเป็นถนนเชื่อมระหว่างสุสานกับป่าอึกา แล้วยาวไปถึงโบสถ์เล็กๆ ของหมู่บ้าน ก่อนจะไปถึงสิ้นสุดที่แม่น้ำเทมส์

"เฮ้ย!"

"อะไรี"

"มีคนอยู่ตรงนั้น เมื่อกี้ฉันเห็น กำลังแอบมองเราอยู่"

เจมส์ถอนหายใจ "ไม่เห็นแปลกเลย ก็แค่คนออกมาเดินเล่น"

"ไม่ใช่หรอก" วิลฟังตามองไปที่ทางเดินข้างถนน "เป็นชายหลังโกงท่าทางพิลึก พอเห็นฉันมองไป เขาก็รีบวิ่งไปหลบหลังต้นไม้ วิ่งหัวซุกหัวซุนเหมือนแมลงเต่าทองเลย"

เจมส์ออกแรงผลักรถเข็นไปตามถนนจนวิลต้องรีบวิ่งตาม "ไม่ฉันก็พวก

จรวดเท่านั้นแหละ ไม่รู้สิ วันนี้ทุกคนดูจะเพี้ยนๆ ไปหมดเลย ตั้งแต่บาร์บารา พวกกระต่าย ผงอีกา แล้วตอนนี้นายก็ทำท่าหวาดระแวงอะไรไม่รู้อีกคน เร็ว เข้าเถอะ ไปเอาฟางกัน อยากรกลับไปกินน้ำชาเติมทีแล้ว"

รถเข็นกระดอมผ่านช่องทางเย็นเฉียบเข้าสู่สนามของฟาร์มดอร์สัน ตัว โรงนาโอบล้อมสนามอยู่สามด้าน กลิ่นปศุสัตว์ที่คุ้นเคยอบอวล วันนั้นคงมีการล้างคอกวัวกันแน่ๆ เพราะเฉาเจอร์จผู้ซึ่งพันทักหมดปากกำลังกองขี้วัวอยู่อีก ฟากหนึ่งของสนาม แกโบกมือทักทายสองพี่น้อง ผู้เฉาคนนี้เป็นคนเลี้ยงวัว ของที่นี่ แล้วก็ไม่มีอะไรรอดสายตาแก่ไปได้ ขนาดเหยี่ยวบินร่วงห่างออกไป ตั้งไมล์ แกยังเห็นเลย ลุงดอร์สันออกมาจากโรงนาพอดี

"อ้อ" เขาทัก "มาเอาฟางไปฟาร์มสแตนตันรี" นี่เป็นมุกตลกที่เขาชอบ ล้อเล่นกับแม่ เพราะบ้านเราเลี้ยงกระต่ายกับไก่

เจมส์ตอบ "ใช่ครับ"

"รอเดี๋ยวนะ กำลังไปเอาให้" ลุงดอร์สันบอก เฉาเจอร์จหายเข้าไปใน โรงนา "เลี้ยงได้ดีละสิ บอกแม่ด้วยนะ พรุ่งนี้ฉันจะไปเอาไก่สิบตัวกับกระต่าย อีกสี่ อย่างมองแบบนั้นสิเจ้าหนูวิล ถึงจะไม่ใช่คริสต์มาสที่สุขสันต์สำหรับพวกมัน แต่ก็เป็คริสต์มาสที่สุขสันต์สำหรับคนที่ได้มันไป" พุดแล้วเขาก็มองขึ้นไปบนฟ้า วิลรู้สึกว่ไบหน้าเกรียมแดดและเติมไปด้วยรีวรอยนั้นดูแปลกๆ อีกาสองตัว กำลังบินวนช้าๆ อยู่รอบฟาร์ม

"วันนี้พวกอีกาทำท่าแปลกๆ นะครับ" เจมส์เล่า "แล้ววิลก็เห็นคนจรจัด ตรงชายป่าด้วย"

ลุงดอร์สันมองวิลเขม็ง "ท่าทางเขาเป็นยังไง"

"แค่ตาแก่ร่างเล็กนะฮะ เขารีบหลบใหญ่เลย"

"งั้นคนเดินเท้าก็มาถึงแล้วนะสิ" ลุงดอร์สันพึมพำกับตัวเอง "อา...ต้อง ใช่มั้ย"

"อากาศหนาวเหน็บแบบนี้ไม่น่าเดินทางเลย" เจมส์พูดอย่างรำเริง พลง

พยับพืดไปทางท้องฟ้าด้านเหนือซึ่งแม่คลุมหลังคาคอยู เมฆดูจะทึบทะมึนและ
หนาหนักขึ้นจนเป็นกลุ่มก้อนสีเทาแต้มด้วยแสงสีเหลืองประปราย ลมก็พัดแรง
ขึ้นด้วย ผมทุกคนปลิวไสว เสียงยอดไม้เสียดสีกันแว่วมาไกลๆ

"หิมะจะตกอีก" ลุงดอร์สันบอก

"วันนี้ไม่สดใสเอาซะเลย" จูๆ วิลก็โพล่งขึ้น เขายังแปลกใจตัวเองอยู่
ว่าทำไมถึงได้หงุดหงิดนัก จริงอยู่ เขาอยากให้หิมะตก แต่ความรู้สึกกระวน
กระวายก็ตีบคลานเข้ามาด้วย "มันพิลึกๆ ยังไงไม่รู้"

"คืนนี้จะแย่มากทีเดียว" ลุงดอร์สันบอก

"เผ่าจอร์จเอาปางมาแล้วซะ" เจมส์พูด "เร็วเข้าเถอะวิล"

"เธอไปก่อน ฉันจะให้วิลเอาของจากที่บ้านไปให้แม่เธอหน่อย" แต่พอ
เจมส์เข็นรถไปแล้ว ชายชราที่ยืนลี้วงกระเป๋านิ่งอยู่

"คนเดินเท้ามาถึงแล้ว" เขาพูดอีกครั้ง "คืนนี้จะเลวร้าย แล้วพรุ่งนี้ทุกอย่าง
จะเหนือความคาดหมาย" ชายชรามองวิล เด็กชายสบตาสีดำสุกใสที่เต็มไปด้วย
ด้วยริ้วรอยจากการฟุ้งผ่านตะวัน ผ่านฝน ผ่านลมมานานหลายสิบปี เขาไม่
เคยสังเกตมาก่อนเลยว่านั่นตาของลุงดอร์สันจะดำสนิทขนาดนี้ นับเป็นเรื่อง
แปลกที่เดียวสำหรับเมืองที่ผู้คนตาสีฟ้าอย่างเมืองนี้

"จะถึงวันเกิดเธอแล้วสิ" ชายชราเอ่ย

"ครับ" วิลตอบ

"ฉันมีอะไรจะให้เธอ" เขาเหลือบตามองไปทั่วสนามเวทหนึ่ง แล้วดึงมือ
ออกจากกระเป๋ากางเกง วิลเห็นแผ่นเหล็กวงกลมสีดำ มีกากบาทอยู่ข้างใน
ลักษณะคล้ายหัวเข็มขัด เขารับแผ่นนั้นมาลูบดู มันกลมกลิ้ง ไม่มีขอบหรือ
ปลายแหลมคม เนื้อเหล็กเย็นเยียบอยู่ในมือ

"มันคืออะไรซะนี่" เด็กชายถาม

"ตอนนี้เรียกมันว่าของพกพาไปก่อนแล้วกัน เอาไว้พกติดตัวตลอดเวลา
เก็บใส่กระเป๋าไว้ แล้วค่อยร้อยเข้ากับสายเข็มขัดที่หลัง เหมือนเป็นหัวเข็มขัด

อีกอันหนึ่งนะ"

วิลใส่แผ่นเหล็กลงในกระเป่า "ขอบคุณมากซะ" เขากล่าวด้วยเสียง
ค่อนข้างสิ้น แม่แต่ลุงดอร์สันที่ดูเป็นคนง่ายๆ สบายๆ มาตลอดก็ไม่ได้ช่วยให้
วันนี้ดูดีขึ้นเลย

ชายชรามองเขาเขม็งและจ้องลึกจนวิลรู้สึกขนคอลุกชัน จากนั้นเขาก็
กระดกยิ้มเล็กน้อย หากไม่มีวีแววขบขันอยู่ในนั้น มีแต่ริ้วรอยกังวล "รักษามัน
เอาไว้ให้ดีวิล และยิ่งพูดถึงมันน้อยเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น เธอต้องใช้มันหลังจาก
หิมะตก" แล้วเขาก็เปลี่ยนท่าที่เป็นกระฉับกระเฉง "เออละ ที่นี้คุณนาย
ดอร์สันมีเนื้อสับฝากให้แม่เธอโทหนึ่งนะ"

ทั้งคู่ออกเดินไปยังตัวบ้านด้วยกัน ภรรยาของลุงดอร์สันไม่ได้อยู่ที่นั่น
มีแต่แม็กกี้ บาร์นส์ สาวรีดนมวัวหน้ากลมแก้มแดงปลั่งยืนรออยู่ตรงหน้าประตู
วิลเห็นแล้วนึกถึงลูกแอปเปิ้ลทุกที เธอยิ้มกว้างแล้วยื่นโถดินเผาสีขาวผูกโบ
สีแดงให้

"ขอบใจแม็กกี้" ลุงดอร์สันเอ่ย

"คุณนายบอกว่าจะเอาให้หนูวิลจัง" แม็กก็บอก "คุณนายเข้าหมู่บ้านไป
หาบาทหลวงนะ พี่ชายเธอเป็นไงมั่ง"

เจอกันที่ไรเธอก็ถามอย่างนี้เสมอ เธอหมายถึงแม็กซ์ พี่ชายคนรองของ
วิลนะ นี่เป็นเรื่องลือกันในครอบครัวสแตนตันเชียวละว่าแม็กกี้ บาร์นส์จาก
บ้านดอร์สันปิ้งแม็กซ์อยู่

"สบายดีซะ ขอบคุณ" วิลตอบอย่างสุภาพ "ตอนนี้นำไว้ผมยาวจนดู
คล้ายผู้หญิงเลย"

แม็กก็ร้องว่าด้วยอย่างยินดี "เขี้ยวจริงๆ เลยเธอเนี่ย" เธอหัวเราะคิกแล้ว
โบกมือลา ช่วงขณะสุดท้ายนั่นเอง วิลสังเกตเห็นว่าสายตาเธอตัวดมองข้ามหัวเขา
ไป และเมื่อหันมองตาม เขาก็เห็นทางหางตาว่ามีอะไรเคลื่อนไหวอยู่ตรงประตูรั้ว
เหมือนมีคนหลบแวบไปอย่างรวดเร็ว แต่พอมองเต็มตากก็ไม่เห็นใคร

วิลกับเจมส์วางโถเหื้อลับลงระหว่างฟอนฟางสองมัด แล้วเข็นรถออกจากสนาม ชายชราขยับยืนอยู่ตรงหน้าประตู วิลรู้สึกได้ถึงสายตาที่มองตามมา เขามองเมฆครึ้มหม่นข้างบนอย่างอึดอัด พลังสอดมือลงในกระเป๋าทางเกงเพื่อแตะแผ่นเหล็กลึกลับ หลังจากหิมะตก... ท้องฟ้าดูหนักอึ้งคล้ายจะถล่มลงมา จะเกิดอะไรขึ้นนะ วิลคิด

หมาในฟาร์มตัวหนึ่งวิ่งกระดิกหางเข้ามา แล้วจู่ๆ ก็หยุดมองทั้งคู่ห่างออกไปสองสามหลา

"เฮ้ เรเซอร์" วิลเรียก

เจ้าหมาลาดทางลง คำรามในคอพร้อมกับแยกเขี้ยว

"เจมส์ ดูลี"

"วิลไม่ทำร้ายแกหรอก เป็นอะไรไป"

ทั้งคู่เข็นรถต่อไปจนเลี้ยวเข้าสู่ถนน

"ต้องมีอะไรผิดปกติแน่ๆ อะไรที่น่ากลัว ทั้งเรเซอร์ ทั้งเชลซี พวกสัตว์ต่างกลัวฉันไปหมด" วิลชักจะตกใจขึ้นมาจริงๆ แล้ว

เสียงพวกอื่กาดังกว่าเดิมทั้งที่แสงตะวันกำลังสลัวลง พวกมันรวมกลุ่มกันเหนือยอดไม้ ท่าทางกระวนกระวายมากกว่าเก่า และพร้อมใจกันขยับปีกบินโฉบไปมา ถูกของวิล มีชายแปลกหน้าอยู่ตรงทางเดินข้างๆ สุสาน

เขาอยู่ในชุดขาดรุ่งริ่ง เดินโซเซ ดูคล้ายกองผ้าชีวี่มากกว่าคนซะอีก เมื่อทั้งคู่เห็นชายจรจัดก็ชะลอฝีเท้าลงแล้วเบียดตัวเข้าไปใกล้กันตามสัญชาตญาณ หัวกระเซิงของชายคนนั้นหันมามองเด็กทั้งสอง

ทันใดนั้นท่ามกลางแสงสลัวเหมือนอยู่กันคนละมิติเวลา อีการ่างยักษ์สองตัวก็แผดเสียงดังลั่น แล้วทั้งคู่ดึงจากท้องฟ้าพุ่งเข้าใส่ชายจรจัด เขาผงะถอยพร้อมกับร้องตะโกน สองมือยกขึ้นป้องกัน พวกอื่กาดัดปีกใหญ่โฉบซบผ่านเด็กทั้งสองไปแล้วโชนสู่อุ้งฟ้า

วิลกับเจมส์ยืนตัวแข็งทื่อ จ้องภาพตรงหน้าตาค้างพรางเบียดตัวเข้ากับ

กองฟางอย่างตื่นตกใจ

ชายจรจัดพึงร่างแนบกับประตูรั้ว

"ก้า... ก้า" เสียงฝูงกาเหนือยอดไม้ร้องประสานกันอย่างบ้าระห่ำจนหัวแทบระเบิด ส่วนอีกาก้อีกสามตัวโฉบดิ่งใส่ชายจรจัดอย่างดุร้ายแล้วบินขึ้นฟ้าไปอีก คราวนี้เขากรีตร้องอย่างหวาดกลัวขณะวิ่งล้มลุกคลุกคลานขึ้นมาบนถนน สองแขนยกขึ้นคุ้มหัว ก้มหน้างูต เด็กทั้งสองได้ยินเสียงหอบหายใจอย่างตื่นตระหนกขณะร่างนั้นวิ่งผ่านไป เขาวิ่งไปตามถนน ผ่านประตูรั้วของฟาร์มดอร์สัน มุ่งหน้าไปทางหมู่บ้าน ผมสีเทาหม่นเข้มเป็นกระเซิงโผล่แลบออกมาจากหมวกสกปรกมอซอ เลื้อยไต่ตีสีน้ำตาลขาดรุ่งริ่งผูกไว้ด้วยเชือกมีผ้าชิ้นอื่นโผล่สะบัดอยู่บริเวณชายเสื้อ รองเท้าบูทเก่าคร่ำคร่า พื้นรองเท้าข้างหนึ่งหลุดรุ่งริ่งจนทำให้เตะถูกขาอีกข้างตอนวิ่ง เขาเลยต้องกิ้งกิ้งกิ้งกระโดดเหยียดเหยียดไปตลอดทาง แต่จนแล้วจนรอดทั้งคู่ก็ไม่ได้เห็นหน้าชายจรจัด

ฝูงอีกาที่บินวนอย่างบ้าคลั่งอยู่บนฟ้าเริ่มลดความเร็วลง แล้วบินไปเกาะตามต้นไม้ที่ละตัวสองตัว พวกมันยังส่งเสียงกาๆ คุยกันดังลั่น แต่ไม่กังวาน บ้าระห่ำทำตุตันอีกแล้ว วิลขยับตัวอย่างงงๆ รู้สึกว่าแก้มปิดถูกอะไรบางอย่างพอเขาเอามือจับที่ใหญ่ดูก็เจอขนนกสีดำยาว เขาจึงเก็บมันใส่กระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ตซำๆ เหมือนกำลังละเมอ

แล้วทั้งคู่ก็เข็นรถต่อไปตามถนนเพื่อกลับบ้าน เสียงกาๆ ค่อยๆ แผ่วลงจนเป็นเสียงแว่วเหมือนเสียงน้ำหลากในแม่น้ำเหมสท์ตอนฤดูใบไม้ผลิ

ในที่สุดเจมส์ก็เอ่ยขึ้น "ปกติอีกามันไม่ทำแบบนี้เนี่ย มันไม่จิกตีผู้คน แล้วก็บินต่ำในที่แคบๆ ด้วย ไม่มีทาง"

"ใช่" วิลตอบ ขณะเดินกึ่งๆ ใจลอยเพราะความสงสัยบางอย่างยังเกาะกุมใจอยู่ ท่ามกลางเสียงเอะอะโวยวายและหิมะที่ตกโปรยปราย จู่ๆ ความรู้สึกแปลกๆ ก็พุ่งขึ้นจับใจ เหมือนมีใครพยายามจะบอกอะไรบางอย่างบางอย่างที่สื่อถึงเขาไม่ได้เพราะไม่เข้าใจถ้อยคำ ไม่ใช่ถ้อยคำสิ มันเหมือนเสียง

ตะโกนเสียงๆ มากกว่า แต่เขาไม่อาจเข้าใจความหมาย เพราะไม่รู้ว่าจะต้องทำวิธีไหน

"เหมือนวิทยุที่ปรับไม่ตรงคลื่น" วิลพูดออกมาดังๆ

"อะไรนะ" เจมส์ถามเพราะไม่ได้ตั้งใจฟังตั้งแต่ที่แรก จากนั้นก็พูดต่อ "เหลือเชื่อจริงๆ ตาแก่จระจัดนั้นคงพยายามจะจับพวกอีกาจนทำให้มันโกรธ เขาคงจะขโมยไถ่กับกระต่ายของเราด้วยแน่ๆ พนันได้เลย แปลกที่เขาไม่ยกมีปิ่น คินนั้นบอกแม่ให้ปล่อยหมาเฝ้าโรงนาไว้ดีกว่า" เจมส์คุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเรื่อยๆ ขณะที่เข็นรถถึงบ้านแล้วช่วยกันล้างล้างมดฟางลง วิลค่อยๆ ตระหนักว่าอาการตื่นตกใจที่ได้เห็นภาพการโจมตีอย่างดุร้ายป่าเถื่อนของพวกอีกาค่อยๆ หลั่งไหลจากใจของเจมส์เหมือนสายน้ำ ชั่วประเดี๋ยวเดียวเจมส์ก็ลืมเรื่องทั้งหมดเหมือนมันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

บางอย่างได้ลบความทรงจำของเจมส์เกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ออกจนหมด บางอย่างที่ไม่ต้องการให้เล่าต่อกันไป บางอย่างที่เราทำแบบนี้แล้วจะหยุดวิไลไม่ให้เล่าต่อได้เช่นกัน

"อ้าว เอาเนื้อมดของแม่ไป" เจมส์บอก "รีบเข้าบ้านกันเถอะ ก่อนที่จะแข็งตายเสียก่อน ลมแรงขึ้นทุกที ดินะที่กลับมาทัน"

"ใช่" วิลตอบด้วยความรู้สึกหนาวยะเยือก แต่ไม่ใช่จากลมแรง นิ้วของเขากำวงเหล็กในกระเป่าแน่น คราวนี้เนื้อเหล็กอุ่นจัดอยู่ในมือ

โลกสี่เทากลายเป็นสีดำสนิทเมื่อทั้งคู่กลับเข้ามาในครัว นอกหน้าต่างรถตู้บูโรทั้งของพ่อจอดอยู่ในแสงไฟสีเหลือง ตอนนี้อยู่ในครัวร้อนและเจี๊ยวจ๊าวกว่าเดิมเสียอีก เกวนกำลังจัดโต๊ะ พร้อมกับบอดทนต์ดินอ้อมหลบร่างคุณสแตนตันผู้เป็นพ่อ และคู่แข่งโรบินกับพอลที่กำลังโค้งงออยู่เหนือเครื่องจักรซึ่งเรียกชื่อไม่ถูก แถมตอนนี้ร่างอวบๆ ของแมรี่ยังมาขวางทางอยู่อีก เพลงป๊อปปี้แผดเสียงดังลั่นจากวิทยุ พอวิลเข้าไปใกล้ มันก็ส่งเสียงหวีดซ่าจนทุกคน

กรี๊ดร้องอย่างหัวเสีย

"ปิดวิทยุ" คุณนายสแตนตัน แม่ของเด็กๆ ตะโกนลั่นจากอ่างล้างจาน
แม่รีห์นั่งอแล้วเอ้อมไปปิดวิทยุ แต่เสียงก็ดูจะเบาลงแค่นิดเดียว บางครั้งเสียง
อีกทีก็ไม่ค่อยลดลงเลย ถ้าคนในครอบครัวอยู่บ้านมากกว่าครึ่ง เสียง
เจ็บบ่จ้าวผสมเสียงหัวเราะเฮฮาตังก้องพื้นหินในครัวขณะที่ทุกคนนั่งล้อม
โต๊ะไม้ขัดมัน หมากคอลลีสายพันธุ์เวลล์สองตัวซอรัคกับซึ่งบหลับอยู่ที่เตาผิง
มุมห้อง วิลไม่ยอมเข้าใกล้พวกมันนัก เพราะเขาต้องรับไม่ได้แน่ ถ้าหมาที่
เลี้ยงมากับมือคำรามใส่เขา เด็กชายนั่งกินอาหารเงียบๆ ถ้าคุณนายสแตนตัน
ทำอาหารเสร็จก่อนห้าโมงเย็นก็จะเรียกว่าน้ำชา แต่ถ้าเสร็จหลังจากนั้นจะเรียก
ว่ามื้อค่ำ แต่ก็มักจะเป็นอาหารอร่อยๆ แบบเดียวกันเสมอ วิลตักใส่กรอก
ใส่จานกับใส่ปากไม่หยุด จะได้ไม่ต้องพูดคุย ทำอย่างนี้จะไม่มีใครรู้หรือกว่า
คุณเจ็บบ่ไปเมื่อครอบครัวสแตนตันคุยกันอย่างออกรสออกชาติ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อคุณเป็นลูกคนสุดท้ายในบ้าน

แม่กั๊กมือแล้วถามขึ้นจากหัวโต๊ะด้านหนึ่ง "พรุ่งนี้จะกินของว่างอะไรกัน
ดีฮิลวิล"

เขาตอบโดยไม่ต้องคิด "ดับกับเบคอนซะแม่"

เจมส์คำรามเสียงดัง

"เจ็บบ่" บาร์บารา พี่สาวอายุสิบหกบอก "วันเกิดน้อง เขามีสิทธิเลือก"

"แต่ดับเนี่ยนะ" เจมส์ประท้วง

"สมน้ำหน้า" โรบินเอ่ย "ตอนวันเกิดนาย ถ้าจำไม่ผิด ทุกคนต้องกิน
ดอกกะหล่ำอบเนย นำแหวะจะตายไป"

"พี่ทำเองนะ ไม่เห็นนำแหวะเลย" เกวนพูด

"ก็ไม่ได้ว่าอะไร" โรบินเสียงอ่อย "แค่จะบอกว่าเกลียดดอกกะหล่ำเท่านั้น
เอง เข้าใจไหม๊ยะ"

"พี่เข้าใจ แต่ไม่รู้เจมส์จะเข้าใจรึเปล่า"

"เออละ ทีนี้..." พอลโพล่งขึ้น เขาเป็นแฝดผู้เฒ่าขริ่มแล้วก็ฉลาดที่สุด
ในบ้าน อาจจะเป็นเด็กอัจฉริยะเลยก็ได้ ปกติเขาจะเป่าขลุ่ยฟลุ่ตอย่างเดียว
และไม่ค่อยคิดถึงเรื่องอื่น "เชิญใครมากินน้ำชาพุงนี้รีเปล่าวิล"

"เปล่าชะ บ้านแองกัส แมคโดนัลด์ไปฉลองคริสต์มาสที่สก๊อตแลนด์
ส่วนบ้านไมค์ก็ไปเยี่ยมตายายที่เซาท์ฮอล ไม่เป็นไรหรอกชะ"

จู่ๆ ก็มีเสียงดังโครมครามตรงประตูหลังบ้าน แล้วลมเย็นก็พัดวูบเข้า
มา เสียงคล้ายกระแทกเท้า ตามด้วยเสียงร้องบรีอย่างหนาวสั่น แม็กซ์ยื่นหน้า
เข้ามาในห้อง ผมยาวของเขาเป็ยกขึ้น มีละอองสีขาวเกาะ "ขอโทษที่มาช้าชะ
แม่ เดินลำบากมากเลยจากลานหมู่บ้านมาที่นี่ โอ้โฮ ทุกคนน่าจะเห็นข้างนอก
นั่น เหมือนพายุหิมะเลย" เขามองหน้าเหลอหลาของทุกคนแล้วยิ้ม "ไม่รู้กัน
เลยรึว่าหิมะตก"

วิลร้องไชโยอย่างลื้มตัวแล้ววิ่งไปที่ประตูกับเจมส์ "หิมะจริงๆ รึ ตกหนัก
รึเปล่า"

"หนักสิ" แม็กซ์ตอบพร้อมกับสะบัดละอองน้ำใสทั้งคู่ขณะถอดผ้าพันคอ
ออก เขาถือเป็นพี่ชายคนโต ถ้าไม่นับสติเฟื่องที่ไปเป็นทหารเรือตั้งหลายปี
แล้วและไม่ค่อยได้กลับบ้าน "ดูสิ" เขาเปิดประตูแง้มออกนิดหนึ่ง ลมแรงหวิด
หวิวพัดเข้ามาอีกครั้ง ข้างนอกนั้น วิลเห็นปุยหิมะสีขาวแวววาวเกล็ดอ้วนๆ
กำลังโปรยปราย ไม่มีต้นไม้อะไรให้เห็น มีแต่หิมะหึ่งตัวลอยละลิวเท่านั้น
เสียงประหวังของทุกคนดังขึ้นพร้อมกันจากในครัว "ปิดประตู"

"เป็นการฉลองให้ลูกเลยนะวิล" พ่อบอก "เหมาะเจาะจริงๆ"

หลังจากนั้นครู่ใหญ่เมื่อขึ้นนอนแล้ว วิลเปิดผ้าม่านในห้อง แสบจมูก
กับกระจกหน้าต่างเย็นเฉียบ เกล็ดหิมะร่วงหล่นลงมาสุ่มตรงหน้าต่างหนาขึ้น
กว่าเดิมอีก ขณะที่ลมแรงพัดปะทะตัวบ้าน เสียงลมพัดวนรอบหลังคาและ
ปล่องไฟใกล้แค่เหนือศีรษะนี้เอง วิลนอนในห้องใต้หลังคาชั้นบนสุดของตัว

บ้านเก่าแก่หลังนี้ เขาเพิ่งย้ายมาห้องนี้เมื่อสองสามเดือนที่แล้ว หลังจากที่ สตีเฟ่นเจ้าของห้องกลับไปประจำการในเรือเมื่อครบกำหนดลาพัก ก่อนหน้า นี้วิลนอนห้องเดียวกับเจมส์ ทุกคนในบ้านไม่มีใครได้นอนห้องเดี่ยวหรือ "แต่ ห้องใต้หลังคาของพี่ควรรจะมีคนมาอยู่นะ" พี่ชายคนโตบอกเพราะรู้ว่าวิลรัก ห้องนี้มาก

บนชั้นหนังสือตรงมุมห้องมีรูปวาดของร้อยโทสตีเฟ่น สเตนตันแห่ง ราชนาวีวางอยู่ ชายในรูปดูดีดัดคิ้วตัวอยู่ในชุดนาวิกโยธิน ข้างๆ มีกล่องไม้ ฝาสลักเป็นรูปมังกร ในกล่องเต็มไปด้วยจดหมายที่เขาเขียนหาวิลจากทุกมุม โลกที่นึกไม่ถึง ทำให้ดูคล้ายหิ้งบูชาส่วนตัวก็ไม่ปาน

เสียงหิมะตกกระทบหน้าต่างจนเกิดเสียงคล้ายนิ้วถูกระຈก วิลได้ยินเสียง ลมพายุควรวนคว้างดังกว่าเดิมอีกครั้ง ลมแรงขึ้นจนกลายเป็นพายุจริงๆ วิลคิด ถึงชายจรจัดนั้น เขาจะไปหลบพายุที่ไหนนะ คนเดินเท้ามาถึงแล้ว... คือนี่จะ เลวร้าย... เด็กชายหีบเสื้อแจ็คเก็ตขึ้นมาล้างแผ่นเหล็กแปลกประหลาด นิ้ว มือลูบไล้ไปตามลายเส้นกากบาทที่อยู่ข้างใน ผิวเหล็กไม่ราบตรงแต่ก็เรียบ ลื่นทั้งที่ไม่มีรอยขีดงาสักนิด มันทำให้วิลนึกถึงพื้นหินตรงที่เลี้ยวเข้าจาก ประตูห้องครัว ร่องขรุขระทุกส่วนถูกเท้าย่ำไปมาหลายชั่วอายุคนจนเรียบสนิท เหล็กนี้ดูแปลกพิกล มันแน่นแล้วก็ด้าสนิท ไม่ถึงกับมันวาวแต่ก็ไม่มีรอยด่าง หรือจุดสนิมตรงไหนเลย แถมตอนนี้มันยังกลับมาเย็นเฉียบอีกครั้ง เย็นจน ปลายนิ้วชาเลย เขารีบวางมันลง ดึงเข็มขัดออกจากกางเกงแล้วพาดส้อมไว้บน พนักเก้าอี้เหมือนเคย จากนั้นก็หีบแผ่นเหล็กร้อยเข้าเป็นหัวเข็มขัดอีกอันตาม ที่ลุงดอร์สันบอกไว้ เสียงลมหวีดผ่านกรอบหน้าต่าง วิลร้อยเข็มขัดเข้ากับ กางเกงแล้วทิ้งไว้บนเก้าอี้ตามเดิม

ตอนนั้นเองที่ความกลัวพุ่งเข้าจู่โจม

ระลอกแรกเกาะกุมจิตใจขณะที่วิลกำลังเดินไปที่เตียง มันรุนแรงมากจน เขาต้องหยุดยืนนิ่งตรงกลางห้อง เสียงลมข้างนอกหวีดหวิวอยู่เต็มสองหู

